

Határtalanul! 2023.

HAT-KP-1-2022/1-000544

2023. 05. 15 – 2023. 05. 20

Barangolás Erdély gyöngyszemei mentén

„... történjen bármi, amíg élünk s meghalunk,
Mi egy vérből valók vagyunk!
Mint a leszakított haldokló virág,
Mint az öt millió magyar, akit nem hall a nagyvilág,
Mint porba hullott mag, mi többé nem ered,
Ha nem vigyázol ránk, olyanok leszünk mi is nélküled!”-hangzott el többször is a múlt héten az Ismerős Arcok dala.

ÖSSZETARTOZÁS – ez a szó sok mindent jelent. Többek közt: egységesség, egymáshoz tartozás. Az összetartozás jegyében vett részt 34, 7. osztályos diák és öt pedagógus egy hatnapos tanulmányi kiránduláson Erdélyben a Határtalanul! című pályázat keretében.

A Bocföldei Körzeti Általános Iskola, a Nagykapornaki Makovecz Imre Általános Iskola és a Tófeji Kincskereső Általános Iskola hetedik osztályos tanulói és pedagógusai gyorsan összebarátkoztak az út során egymással.

Az utazást hosszabb felkészülés előzte meg. Képeket kerestünk, leírásokat a látnivalókról, vagy például megtudtuk, mit kell tenni, ha medvével találkozunk... Még egy diabemutató, úgynevezett PPT is készült ezekből az információkból.

Izgatottan vártuk a kirándulást!

Aztán elérkezett a várva várt nap.

Elsőként Gyulán álltunk meg, ahol rövid városnézés keretében ismerkedtünk a város nevezetességeivel.

Második állomásunk Nagyszalonta volt, ahol a felújított Csonka -toronyban megtekintettük az Arany János emlékmúzeumot, elszavaltuk közösen a Családi kör c. verset, majd koszorút helyeztünk el a költő szülőházának szobránál.

Késő este érkeztünk meg szálláshelyünkre Torockón.

Másnap reggel láttuk csak meg milyen szép helyen aludtunk! A panzió mögött magasodott a Székelykő, ahol kétszer kel fel a Nap. Aznap elsőként Jókai Mór emléktáblájánál helyeztünk el koszorút, majd utunk Marosvásárhely irányába folytatódott. A városnézés előtt a Bolyai Farkas Líceum tanárai és diákjai fogadtak minket, szíves vendéglátásuk során betekinthettünk a nagy múlttal rendelkező iskola mindennapjaiba.

A várost elhagyva Parajd felé vettük az irányt, ahol meglátogattuk a Sóbányát, amelyben található templom, múzeum és játszótér is mintegy 120 m mélyen.

A nap következő helyszíne Korond kirakodóvására volt, ahol nemcsak a helyi, hanem a környék mesterei is várják a látogatókat, vásárlókat. A környéken különböző kézműves szakmák honosodtak meg, melyek közül a fazekasság a legrégebbi. Itt maradt fent a taplókészítés és a szénégetés mestersége is, de a sóvágó műhelyben a sót is felhasználják pl. sólámpa készítésére.

Szejkefürdő előtt még rövid megállót tettünk Farkaslakán. A település leghíresebb szülötte Tamási Áron. Sírját, mely ma már zarándokhelynek számít, megkoszorúztuk.

Szejkefürdőre érve meglátogattuk Orbán Balázs, székelyföldi történész, etnográfus sírját. Koszorúzás után a székelykapukon át legyalogoltunk a Mini Erdély Parkba, ahol szó szerint „bejárhattuk Erdélyt”.

A harmadik nap a túrák napja volt. Gyergyószentmiklósról indultunk helyi idegenvezetővel a Sűgő-barlangba. Itt érdekes cseppköveket (pl. anyós-szája, após-szája), valamint denevéreket is láttunk.

Ezután a Békás-szorosban tettünk sétát a gyönyörű és egyben félelmetes sziklák között. A 200-300 méter magas függőleges sziklafalak Európa természeti ritkaságának számítanak.

A következő helyszín a rémisztő elnevezésű Gyilkos-tó volt, mely Erdély egyik legszebb és legvadregényesebb tava.

A harmadik nap utolsó állomása Gyimesbükk volt. Megnéztük a gyönyörűen felújított őrházat a történelmi Magyarország legkeletibb határán és megtudtuk mire szolgált a karantén épülete. A Rákóczi vár romjait sajnos nem tudtuk bejárni, mert épp felújítás alatt volt.

Az estét táncház zárta. Szállásadónk, Deáky András nyugdíjas iskolaigazgató szívhez szóló, elgondolkodtatásra készítő szavai a nemzeti összetartozásról mélyen megérintettek mindnyájunkat, soha nem feledjük! A táncház is óriási élményt nyújtott, itt tényleg éreztük, hogy „egy vérből valók vagyunk”...

Negyedik napunk programját Csíkszépvízen indítottuk. A Székely Határőr Emlékközpont interaktív kiállítása betekintést engedett a székely határország történetébe az Árpád-kortól a II. világháborúig.

Majd Csíksomlyóra érkeztünk, a világszerte ismert római katolikus Mária-kegyhelyre, ahol megnéztük a templomot és a több mint 500 éves fából készült Mária-szobrot. Itt kívánhattunk is a csodatévő szobortól...

A nap második részében ismét a természeti értékek megcsodálása került a középpontba. Elsőként a Szent Anna -tó melletti Mohos-tózezlápot ismertük meg vezetett túra keretében, majd lesétáltunk a tóhoz. Szálláshelyünk - Szentegyháza - felé haladva megálltunk a Nyerges-tetőnél, mely egy 878 m magas hágó Hargita megyében. Ez volt az 1848-49 -es szabadságharc egyik utolsó székelyföldi színhelye, amelynek sok száz fa- és vaskereszt, valamint kopjafa állít emléket. Az emlékműnél mi is elhelyeztük koszorúnkat.

Hazautazásunk előtti utolsó napunk reggelén szikrázó napsütésben indultunk traktor vontatta szekereken, Szentegyházáról a Madarasi-Hargitára. Közel 2 órán át csodálhattuk a káprázatos tájat, megannyi zöld színt, virágzó tájat, rügyet bontó vörösfenyveseket, égiszerű lucfenyőket. A traktorokról leszállva mintegy másfél óráig, izgalmas gyaloglással közelítettük meg a hegy tetejét, ahonnan belátni szinte egész Székelyföldet. A hó még foltokban takarta a tájat, az ösvényen hóolvadátkban, sziklák között kellett feljutnunk a hegy csúcsára, a kopjafák rengetegébe. Ahogy felértünk, kisebb eső fogadott minket, majd az esőt borsónyi jég váltotta fel. Próbáltunk fedezéket keresni a törpefenyők takarásában, de így is kissé eláztunk. Aztán, ahogy jött, úgy el is illant a felhő és napsütésben gyönyörködhettünk Székelyföld panorámájában! A tetőn közösen elénekeltük mind a magyar, mind a székely himnuszt és a nemzeti összetartozás jelképévé vált Ismerős Arcok együttes slágerét, a Nélküledet. Aztán csúszkálva hóban, sárban, néha hógolyó-csatázva ereszkedtünk le kiindulási pontunkig, majd szekereken visszaérkeztünk szállásunkra.

Utolsó nap, hazafelé tartva megálltunk Fehéregyházán a Petőfi- múzeumnál, ahol utolsó koszorúnkat is elhelyeztük, majd az egész heti program zárásaként sétát tettünk Segesvár történelmi központjában.

Élményekkel telve érkeztünk haza. Akár már ma szívesen visszamennénk!

Hiszen ahogy hallottuk:

„Hegy a hegyhez nem megy látogatóba, de ember az emberhez igen”.

A diákok nevében: Gerencsér Szonja (Tófej), Gyutai Zsóka (Nagykapornak), Németh Lilien (Bocfölde).